

דודה ברוריה: אישה דקה, צנועה, שחיייה היו 'ליד', ברקע, לצידי האיש והתופעה.

ברוריה ואריה ניגנו מוסיקה אחרת, מיוחדת, מוסיקה שהיו בה הרבה תופים וחצוצרות, אך גם הרבה - כינור ומנדולינה. אלה, של ברוריה היו צלילים של עדינות, גמישות, והוקרה, מעורבבים בצלילים של חרדות ודאגה אין-סופית. כמה כוחות-נפש צריך אדם כדי לעמוד מול אקורדים של מוסיקה רועמת, חסרת-פשרות שכזו? והיא צלחה, לא, לא נשברה.

כשעברה ל"פזית", חשבתי לא פעם שאדם יכול למות אפילו מעודף דאגה. וברוריה דאגה 24 שעות ביממה. אם היו עוד שעות, היא הייתה ממלאה גם אותן: מה יהיה? מה יקרה? האם הכול מסודר? האם הכול עומד על מקומו? האם יש לך עבודה? האם את מרוצה??

ואחר-כך: תודה שבאת לבקר, אל תטריחי את עצמך יותר מדי, מספיק פעם בשבוע. אל תאמצי... ומעל הכול, רצתה להיות בטוחה באלף אחוז שאנחנו מרוצים מעבודותינו, שיש לנו עניין, ושאונו שמחים. כי להיות אדם שמח - לפי הבנת ברוריה ואימא - זה להיות אדם בריא. אדם שמח - הוא אדם בריא וחזק. כשעברה ל"פזית" הייתה חדורה רצון לשוב חזרה לביתה הקט. לשקט ולביטחון שלה. הרעש וההמולה סביבה הפריעו לה, לא נתנו מנוח. היא חיפשה שקט, חיפשה מרגוע לנפשה העייפה.

אחרי שעברה ל"בית-הפז" חוותה משבר נוסף: שוב אנשים חדשים, שוב רעשים חדשים, והשקט הפך לחלום הולך ומתרחק.... לא פעם, רצתה למות כדי לחוש כבר את השקט המיוחל. העומס הפנימי, לוח הזמנים הדימויני של מטלות שצריך להספיק לסיים, היה מאיים ומבהיל. החרדות גברו, והסבל גם. היא הייתה מודאגת כל-כך, ומותשת כל-כך.

ובכל המצבים, ומעל כולם, כשכולה מכווצת מכאב ופחד, לא שכחה מעולם ללחוש את המילה המקרבת והמתוקה הזו: "תודה". תודה שבאתם אליי.

ההוקרה האין-סופית שלה הייתה צלילי הכינור והמנדולינה, צלילים רכים וענוגים שהדגישו את אצילותה ועדינותה. ההוקרה הייתה ביטוי של התרוממות מעל הכאב הנוכחי, האגואיסטי, המצמצם. והיא המורשת שהטמיעה בי.

תודה לך, ברוריה, על התודות שלך.

תודה, ועוד פעם - תודה.